

Évindító egyeztetés a Művelődési Központban

Január 10-én a Művelődési Központ igazgatójának meghívására tartott fórumon a helyi civilszervezetek képviselői ismertették meg és egyeztettek egymással az ez évre tervezett programjaikat. A civilszervezeteknek otthont adó intézmény vezetője, Dalotti Tibor tájékoztatást adott az eddigi eredményekről és az ez évi változásokról, valamint köszönetét fejezte ki azért a sok segítségért, melyet a budakesziek adtak a háznak 2005-ben.

Támogatást várnak

A fórum napján fejeződött be a művelődési központ elhasználódott és néhány helyen balesetveszélyessé vált padlóburkolatának cseréje. A változtatásokat tovább folytatják, s az eddigi újítások nyomán (színes műsorfüzet, új honlap, különleges, igényes programok, az előtér átforgalmazása, Internet, stb.) idén az épület ajtóinak felújítását tervezik, melyhez a budakesziektől segítséget, felajánlásokat várnak.

Terembérlet

A művelődési központ a civilszervezetek számára a teremhasználatot továbbra is ingyen biztosítja. A bevétel orientált

rendezvények esetében azonban terem-bérleti díjat kérnek a jövőben, ami a jegybevétel 10%-a lesz: minimum 20 ezer, de maximum 40 ezer forint. Ez a piaci ár harmada.

Indul a kampány

2006 a választások éve lesz. A köztársasági elnök április 9.-re és 23.-ra tüzte ki az országgyűlési választások két fordulójának időpontját. Ezzel kezdetét veszi a kampányidőszak. A helyi politikai pártokat az intézmény vezetője február 6.-ra választási egyeztető fórumra hívta össze, hogy a teremhasználatra vonatkozó szabályokban és feltételekben közösen megegyezhessenek.

Programfüzet

A Művelődési Központ kéri a helyi rendezvények szervezőit – intézménytől, szervezettől vagy helyszíntől függetlenül –, hogy programjaikról tájékoztassák a központ dolgozóit, hogy havonta megjelenő műsorfüzetükben tájékoztathassák a lakosságot. A Művelődési Központ műsorfüzetének lapzártája mindig az előző hónap 15. napja. Így a márciusi programokat népszerűsítő, márciusi programfüzet lapzártája február 15-én lesz.

kohuka

Budakesziek karácsonya Németországban

December 17-én tartotta a Budakeszi Társaság tradicionális, korábbi- és jelenlegi vezetőségének karácsonyi ünnepségét.

Mintegy negyvenen jöttünk össze ebben az évben a Sinsheim-hez tartozó Ehrstädt-ban és nem Jerzsabek Feri menzingeri fogadóban. Ő szegény már csak főnről kísérelte figyelemmel a mostani találkozót.

Az ünnepség hasonlóképpen zajlott, mint az eddigiek: jókat beszélgettünk a ritkán látott ismerőseinkkel, barátainkkal, mégsem volt ugyanaz. Kiváló ételeket lehetett fogyasztani, csak hát nem a megszokott, Jerzsabek Feri-féle házi disznótorost.

Ki volt téve szép számban a Budakeszi Hírmondó és a Budakeszi Iránytű is, melyekből mindenki annyit vehetett, amennyit csak akart, és lehetett vásárolni a gyönyörű régi képekkel ékesített, 2006-os budakeszi naptárból is.

Jól éreztük magunkat. Mint mindig, most is énekeltünk vegyesen magyar és német dalokat, de a hangulat mégsem volt a régi. Úgy tűnik, Jerzsabek Ferivel végleg lezárult egy korszak.

Kép és szöveg
Müller János Gondelsheim, Németország

Lieber Éva † (1932 – 2005)

Festő és textilművész

1932-ben született Budapesten. A Budapesti Képzőművészeti Főiskola alkalmazott grafika szakán Kádár György osztályán végezte tanulmányait és diplomázott. Első kiállításait festményeiből rendezte (Fényes Adolf Terem, Pincevárosi Galéria), majd a 60-as évek végétől kezdett textillal is foglalkozni. 1973-ban textiljeiből rendezett kiállítást a Műcsarnok Kamaratermében, amit a TV Galéria-sorozat is bemutatott. Ettől kezdve a két műfajt egyidejűleg, illetve felváltva művelte. Gondolatvilágának fő forrásai a népművészet, a mitológia és a Biblia. Rendszeresen vett részt országos kiállításokon. Dolgozott a Prilepi művésztelepen (Jugoszlávia 1973). Tanulmányúton járt Olaszországban, Franciaországban, Ausztriában, Hollandiában és Norvégiában.

1977 óta él Budakeszin férje, Somos Miklós festőművész oldalán.

Lieber Évát december 12-én kísérték utolsó útjára a budakeszi temetőben.

Endele Mátyás † (1919-2005)

Endele Mátyást, a Hagymányórzó Kör tagját karácsony előtt helyezték örök nyugalomra a budakeszi temetőben. Bechtold Gábor megemlékező szavaiból idézünk.

„Furcsa, kettős érzéssel állok Endele Mátyás ravatala előtt. Természetesen szomorúsággal teli érzések ülnek meg gondolatainkat, ugyanakkor Matyi bácsi élete alapján okkal érezhetjük úgy, hogy ez a „fejléhajtott szomorúság” idegen volt, idegen lenne tőle. Persze talán már maga az ilyesfajta beszéd sem az ő esete, nem olyan ember volt, aki beszéddel akarta volna megoldani a dolgokat. Ha megszólalt, akkor ő mondani akart valamit. Talán könnyű volt neki, hiszen az a ritka orgánium, az ő basszusa szinte páratlan volt, nehéz lett volna nem odafigyelni rá.

Emlékszem egy énekkari próbára. Húsvétra készültünk, úgy a nyolcvanas évek elején, közepén. Az Egyház az ősi hagyományokhoz való visszatérésként a nagyszombati szertartások kezdetét sötétedés utánra tette. Az ember azt már gyerekként is látta, hogy a Húsvét két legjelentősebb momentum a Passió és a sonka, így a szertartások és a sonka között kialakuló konfliktus mellett nem is lehetett szó nélkül elmenni. A próbákon a legkomolyabb, egyszersmind a legvidámabb megjegyzések a hittanterem bal hátsó felében helyet foglaló basszus szólamtól (Endele Matyi és Herceg Feri bácsitól) jöttek. Abban az időben nélkülük nem is létezhetett basszus szólam Budakeszin, ezért az ő véleményük a kérdésről megkerülhetetlen volt. A tanakodást kis idő után Matyi bácsi szavai zárták le: ha ez így van, akkor ezután legfeljebb előbb lesz a sonka, s csak azután a feltámadás! A béke helyreállt, így még éveken át élvezhettük hangját a Passiók Jézusaként is.

Endele Mátyást úgy ismerhettük, mint aki a fontos és csak a fontos dolgokkal foglalkozott, abból is csak azzal, amihez képessége volt. Olyan fajta ember volt, aki a feladatokat teljesíteni, az életet élni, a jó élelt, a jó bort ízlelni szerette, s nem beszélni, filozofálni akart róla. Soha nem hallottam beszélni arról, hogy hagyományaink megőrzése milyen fontos, de számára biztosan fontos volt, hiszen a Hagymányórzó Kör alapítói, vezetőségi tagjai között tisztelhetjük őt. Soha nem hallottam beszélni őt a földről, a gazdálkodás, a gazda fontosságáról, de ezek biztosan fontosak voltak számára, hiszen sokszor láthattuk traktorral kikanarodni az Erkel utcából a Fő utcára, s menni a munkát elvégezni. Talán soha nem hallhattuk őt beszélni az ének, a dal szépségéről, fontosságáról, de biztosan fontos volt számára, különben nem csodálhattuk volna hangját évtizedeken át az énekkarban, például a Passiók Jézusaként.

Matyi bácsi, úgy hiszem itt és most nekünk sem fogadkozni, beszélni érdemes, hogy ezt-azt fogunk megtenni, megőrizni, folytatni. Inkább azt remélem, hogy fogadalom nélkül is meg tudjuk Budakeszi számára őrizni azokat a dolgokat, amik fontosak Budakeszi életében! Ezért bár öröm, s megtiszteltetés számomra, hogy egy korban élhetünk, de a ránk hagyott örökség megőrzése feladatokat, felelősséget is ró ránk.

Azzal a reménnyel búcsúzom a Hagymányórzó Kör nevében, hogy az örök dal, az öröklét hazájában a mostani szomorúság helyett a régi jókedvben láthatjuk viszont egymást!”

